

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **I. N.**, narozeného X,
státní příslušnost: Palestinská samospráva,
poslední trvalý pobyt: X,
t. č. v X,

proti

žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorát cizinecké policie
na ML Praha-Ruzyně**
sídlem Aviatická 1050/16, 160 08 Praha 6 - Ruzyně

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2022, čj.: CPR-28234-77/PŘ-2021-930504,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce byl dne 14. 10. 2021 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon“) na základě rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorátu cizinecké policie na ML Praha - Ruzyně (dále jen „žalovaná“) z téhož dne, čj.: CPR-28234-29/PŘ-2021-930504, za účelem správního vyhoštění, a to na dobu 40 dnů ode dne omezení svobody. Rozhodnutím žalované ze dne

14. 10. 2021 č. j. CPR-28234-29/PŘ-2021-930504 bylo zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění prodlouženo o 50 dnů. Následně žalovaná svým rozhodnutím ze dne 28. 2. 2022, čj.: CPR-28234-77/PŘ-2021-930504 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jehož zrušení se žalobce v tomto řízení svojí žalobou domáhá, prodloužila zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění o dalších 40 dnů.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce ve své žalobě obecně namítl porušení § 2 odst. 2, § 3, a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a § 123b a § 174a odst. 1 zákona.
3. Dále žalobce již konkrétněji namítl, že v jeho případě měla být uložena mírnější opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců, které žalobce v žalobě i citoval a žalované vytkl, že se dosud s touto možností dostatečně nevypořádal. Protože však žalovaná takto nepostupovala, je napadené rozhodnutí nepřiměřené. Žalovaná měla více možností, jak se se situací žalobce vypořádat, přesto přikročila k té nejprísnější variantě řešení, která však zasahuje do jeho ústavně garantovaného práva na osobní svobodu (čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, č. 23/1991 Sb.; dále jen „Listina“). V případě žalobce by pak podle jeho názoru dostačovalo uložení povinnosti zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem pobytové kontroly.
4. Pro úplnost žalobce dodal, že jeho manželka v současnosti pomáhá ukrajinským uprchlíkům na hranici s Polskem.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 17. 3. 2022 zrekapitulovala okolnosti zajištění žalobce na letišti. Zajištění žalobce považuje za přiměřené okolnostem daného případu, neboť z chování žalobce vyplývá důvodné podezření, že se do Palestiny nevrátí. Při předběžném posouzení možnosti realizace správního vyhoštění vycházela žalovaná zejména z informací, které jsou jí známy z předchozí činnosti, nebo které si byla schopna opájit ve spolupráci s dalšími orgány, např. Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR (dále též jen „OAMP“), které sloužily též jako podklad pro vydání závazného stanoviska ohledně možnosti vycestování žalobce zpět do vlasti.
6. K možnostem uložení mírnějších opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců žalovaná uvedla, že v případě žalobce nebyly splněny podmínky pro uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona, neboť z vlastních vyjádření žalobce vyplynulo, že na území České republiky nemá žádnou hlášenou adresu a ani nedisponuje žádnými finančními prostředky na složení finanční záruky. Žalovaná zdůraznila, že žalobce úmyslně a vědomě nerespektoval právní normy, neskýtá tak záruku, že bude se správními orgány spolupracovat, a z hlediska nelegální migrace představuje hrozbu nejen pro Českou republiku, ale i pro ostatní státy Evropské unie.
7. Žalovaná tedy má za to, že při svém rozhodování zvažila všechny v době rozhodování známé skutečnosti a také všechny podmínky zajištění žalobce podle národních předpisů, evropského práva i aktuální judikatury.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále s.ř.s.).
9. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná nařízení jednání ve lhůtě 5 dnů ode dne podání žaloby nenavrhli. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

V. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
11. Žalobce byl dne 13. 10. 2021 kontrolován hlídkou cizinecké policie, která prováděla pobytovou kontrolu na letišti Václava Havla v Praze bezprostředně po přiletu linky A 3866 z Atén, s pravidelným příletem v 16:55 hod. Žalobce k prokázání své totožnosti předložil cestovní doklad vydaný Francouzskou republikou, na jméno X, narozen X, státní příslušnost Francie. Dále ve svém mobilním telefonu předložil fotografii stránky s osobními údaji svého dokladu pro uprchlíky žijící v Libanonu č. X, vydaný Libanonskou republikou. Jiný doklad nepředložil, a žádný doklad ani nebyl nalezen při následné prohlídce osoby a zavazadel žalobce. Protože kontrolou předloženého cestovního dokladu vznikla pochybnost o pravosti totožnosti žalobce, resp. podezření, že se nejedná o oprávněného držitele cestovního dokladu, byl cestovní doklad předložen k odbornému posouzení. Z odborného vyjádření ze dne 13. 10. 2021 vyplynulo, že předložený cestovní doklad je pravý a nebyly v něm provedeny žádné neoprávněné změny či zásahy. Osoba předkládající tento doklad není jeho oprávněným držitelem; rozdíly v porovnání této osoby a osoby vyfocené na předloženém dokladu jsou patrné zejména ve tvaru uší, rozdílném tvaru očí a obočí a rozdílném tvaru úst a brady, k čemuž byla jako důkaz přiložena též srovnávací fotodokumentace.
12. Ze správního spisu dále vyplynulo, že dne 13. 10. 2021 bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění pro podezření z porušení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1, 3 a 4 zákona o pobytu cizinců (č. j. CPR-28234-15/PŘ-2021-930504).
13. Z provedeného výsledku žalobce za účasti tlumočníka do jazyka arabského v rámci řízení o správním vyhoštění dne 14. 10. 2021 vyplynulo, že žalobce prohlásil svou skutečnou totožnost. Narodil se X v Libanonu ve městě Bejrút, je státní příslušností Palestinská samospráva, X národnosti. Ke svým osobním poměrům uvedl, že má manželku a osmnáctiměsíční dcerku, které zůstaly v Libanonu v uprchlickém táboře. V České republice žádné příbuzné nemá. Žalobce dále uvedl, že z Libanonu odešel, protože se obával o svůj život, a to díky jeho zkušenosti s hnutím Hizballáh, které ho před dvěma lety uneslo ve městě Tyra, kde žil v uprchlickém táboře a hledal tam práci. Nutili ho, aby šel bojovat proti syrské opozici do Sýrie, avšak on to odmítal, proto byl mlácen a mučen, dokonce mu zjizvili záda kyselinou. Pak žalobce vyhodili ven na ulici a pohrozili mu, že příště, až ho potkají, a nepůjde s nimi bojovat, zabijí ho. Zachráněn byl pracovníky Červeného kříže a byl umístěn do tábora pro palestinské uprchlíky. Z Libanonu uprchl přes Sýrii do Turecka, poté se automobilem dostal až k hranicím Řecka, odkud pokračoval na člunu přes nějakou řeku. V Řecku ve skupince s dalšími lidmi pokračoval pěšky do Athén 23 dní, tam zůstal jen jeden den, žádné úřady nekontaktoval, nesnažil se tam žádat o mezinárodní ochranu ani o jiné pobytové oprávnění. V České republice je poprvé,

přicestoval sem, aby mohl pokračovat do Lucemburska, kde chce požádat o mezinárodní ochranu, a posléze by rád požádal o sloučení rodiny, protože chce svou rodinu (manželku a malou dcerku) dostat z uprchlického tábora, kde zůstaly. Cestovní doklad, kterým se prokazoval cizinecké policii, si obstaral v Athénách za 2.000 Euro v jedné restauraci, neví, kde to bylo, nejde o jeho skutečný doklad. Pokud by tento doklad neměl, nemohl by do EU/Lucemburska. Vlastní cestovní doklad nikdy neměl, je uprchlíkem. Za letenku zaplatil 200 Euro, muže, který mu cestovní doklad a letenku dal, nezná, myslí, že to byl Pákistánec. Ví, že se dopustil nelegálního jednání, je mu to velice líto, ale neměl jinou možnost. Nikdy by se do Evropy legálně nedostal. V České republice nemá žádnou adresu pobytu, zopakoval, že má v plánu odjet do Lucemburska a požádat tam o azyl. Nemá ani žádné povolení k pobytu v EU, v České republice, ani v EU neexistuje žádná osoba, vůči které by bylo jeho vycestování nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života. V České republice nemá žádné ekonomické, sociální či kulturní vazby, ani žádné závazky či pohledávky, je zde poprvé. V Palestině nemá nikoho, v Libanonu žije kromě jeho manželky a dcerky ještě jeho matka, jinak nikoho nemá. Nevlastní žádný majetek v ani České republice ani v Libanonu. Nemá ani peníze na složení finanční záruky, má pouze hotovost něco přes 500 Euro, platební kartu nevlastní, nemá ani bankovní účet. Je zdravý, s ničím se neléčí, drogy ani léky nebere. K možnosti uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců žalobce výslovně uvedl, že nemá dostatek financí na složení finanční záruky, a nemá v České republice ani žádnou adresu, kde by byl k zastížení. Do Řecka se vrátit nemůže, protože by byl vrácen do Turecka a následně do Sýrie, kde by jej mučili a zabili, s ohledem na zmiňovanou zkušenost s Hizballáhem.

14. Ve správním spisu je též založeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 14. 10. 2021, ev. č. ZS 52514, podle kterého je vycestování žalobce do země jeho posledního trvalého bydliště (Libanon) možné, když toto se opírá o informaci OAMP o Libanonu – Postavení Palestinců registrovaných UNRWA v Libanonu, ze dne 20. 1. 2020 a o informaci OAMP - Politická situace, Hizballáh, sunnitský extrémismus, bezpečnostní situace, ze dne 4. 11. 2019, kteréžto jsou rovněž obsaženy ve správním spisu.
15. Dále ze správního spisu vyplynulo, že rozhodnutím ze dne 14. 10. 2021, č. j. CPR-28234-27/PŘ-2021-930504, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1, 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, a to v délce 3 let.
16. Žalovaný vydal dne 14. 10. 2021 rozhodnutí, kterým rozhodl o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na dobu 40 dnů. Tato doba byla rozhodnutím č. j. CPR-28234-54/PŘ-2021-930504 ze dne 13. 11. 2021 prodloužena o 50 dnů a žalobou napadeným rozhodnutím dále prodloužena o dalších 40 dnů.
17. Ve správním spisu je rovněž obsažena e-mailová komunikace mezi žalovanou a Velvyslanectvím Libanonské republiky ze dne 22. 2. 2022, z níž se podává, že se podařilo ověřit totožnost žalobce a tudíž lze žalobci vydat náhradní cestovní doklad pro jeho návrat do Libanonu.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. V dané věci soud vyšel z níže uvedených právních předpisů.
19. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona *[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním*

vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

20. Podle § 124 odst. 3 zákona [p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
21. Podle § 125 odst. 1 první věty zákona [d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.
22. Podle ust. § 125 odst. 2 písm. c) zákona policie je oprávněna prodlužovat dobu trvání zajištění podle § 124 až 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 větě první za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí.
23. Podle § 174a zákona [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
24. Podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) [k]aždý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.
25. Podle § 123b odst. 1 zákona „[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan

České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo

d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.“

26. Podle § 123b odst. 3 zákona „[o] druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince“.
27. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, ohledně ustanovení § 124 odst. 1 vyplývá: „Uvedené ustanovení je reakcí na vážná bezpečnostní rizika a má zajistit, aby cizinci, kteří na území České republiky pobývají v rozporu s jejím právním řádem a čekají na výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, nemohli zmařit účel správního vyhoštění a aby území opustili co nejdříve. Uvedené ustanovení zakotvuje oprávnění policie, neukládá jí však povinnost tímto způsobem postupovat. To znamená, že je na uvážení policie, zda v konkrétním případě dospěje k závěru, že je dána důvodná obava, že by cizinec svým pobytem na území České republiky mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo mařit anebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a rozhodnout o zajištění cizince.“ Správní orgán však musí své závěry opřít o relevantní skutkové okolnosti.
28. „Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno. Z tohoto důvodu také zákon o pobytu cizinců v ust. § 123b odst. 3 stanoví, že policie zkoumá, zda uložení zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění. Uložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu jsou pak zcela samostatnými důvody pro učinění závěru, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu ust. § 124 zákona o pobytu cizinců“ (NSS č.j. 7 As 76/2011 - 50).
29. Zdejší soud předně konstatuje, že pouhý výčet a citace zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
30. Veškerá projednatelná argumentační základna žaloby je tak prakticky soustředěna v námitkách ohledně nevyužití možnosti uložit některé ze zvláštních opatření za účelem vycestování ze strany žalované, resp. nedostatečného vypořádáním se s jejich nevyužitím ze

strany žalované. K tomu je třeba předně připomenout, že ust. § 123b zákona upravující zvláštní opatření za účelem vycestování představuje transpozici čl. 15 směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“), podle kterého nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit státního příslušníka třetí země, o jehož navracení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění. Jednou z podmínek pro zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, je skutečnost, že v daném případě nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Správní orgán při rozhodování o uložení zvláštního opatření přezkoumává, zda by jeho uložení nebyl ohrožen výkon správního vyhoštění. Přihlíží k dopadům do rodinného a soukromého života cizince.

31. Z citovaných ustanovení zákona a návratové směrnice je však zřejmé, že důvodem, který ospravedlňuje zajištění stěžovatele (jakožto krajní prostředek), je obava, že by se výkonu rozhodnutí o vyhoštění vyhýbal. Zvláštní opatření je možno považovat za účinná, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky - bez fyzického zajištění žadatele. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat také na závěry rozšířeného senátu NSS vyslovené v usnesení čj. 5 Azs 20/2016-38, podle kterého „[m]ožnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění“ (body [32] a [36]). Správní orgán však musí při rozhodování o zajištění vždy individuálně posoudit veškeré skutkové okolnosti případu, tj. osobní, majetkové i rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, a na jejich základě odůvodnit vyloučení aplikace mírnějších donucovacích prostředků, tj. zvláštních opatření (srovnej rozsudek NSS ze dne 15. 7. 2011, čj. 7 As 76/2011-50, či ze dne 16. 11. 2011, čj. 5 As 59/2011-64).
32. Žalovaná nepřistoupila k uložení mírnějších opatření za účelem vycestování, neboť neshledala, že by žalobce zmíněná opatření skutečně plnil, a tedy že by bylo jejich uložení účinné, ba vůbec možné. Dle žalované je z jednání žalobce patrná snaha vycestovat do Lucemburska, kde chce žádat o azyl. Z jeho vlastních vyjádření pak vyplynulo, že nemá dostatek financí na složení finanční záruky, ani nesdělil, že by tak mohla učinit jiná osoba místo něj. Z tohoto důvodu nebyly splněny podmínky pro uložení mírnějšího opatření podle § 123b písm. b) zákona o pobytu cizinců ve formě složení finanční záruky, když rozhodně nešlo za strany žalované o to, že by žalobci kladla k tíži jeho nemajetnost, nýbrž o prostý fakt neschopnosti žalobce (či jiných osob) finanční záruku složit. Pokud jde o další z možných mírnějších opatření, ta jsou vázána na to, že cizinec bude legálně pobývat na určité adrese v České republice a buď se bude z této adresy dostavovat na policii a pravidelně se tam hlásit, nebo bude na daném místě povinen strpět bytovou kontrolu [opatření podle písm. a) a c) citovaného ustanovení]. Z napadeného rozhodnutí přitom rozhodně nijak nevyplývá, že by žalované šlo o nějakou formální či úřední adresu, jak namítá žalobce. Nadto žalobce sám až doposud neuvedl vůbec žádnou adresu, na které by případně pobýval, a naopak sám uvedl, že v České republice žádnou adresu pobytu nemá, proto by bylo uložení tohoto opatření nejen neefektivní, ale i nemožné. Soud se nemohl ztotožnit ani se zcela obecnou námitkou žalobce, že v jeho případě mohlo být uloženo opatření podle § 123b písm. d) zákona o pobytu cizinců, tj. povinnost zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení

pobytové kontroly, neboť z vyjádření samotného žalobce vyplynulo, že ČR nebyla jeho cílovým státem a jeho úmyslem bylo dostat se do Lucemburska, a teprve tam požádat o mezinárodní ochranu. Z tohoto důvodu měl správní orgán dle názoru soudu zcela oprávněnou obavu, že při uložení takového opatření by jej žalobce nerespektoval, na určeném místě by se nezdržoval, a pokračoval by dál do cílové země. V takovém případě by se možnosti cizinecké policie kontrolovat nelegální migraci i pohyb žalobce na území EU, velmi výrazně zhoršila a byl by tím zmařen účel právní úpravy na úseku nelegální migrace. V dané souvislosti též není bez významu, že žalobce se do EU dostal na základě cestovního pasu někoho jiného, přičemž nepochybně porušil i další právní předpisy v oblasti pobytu cizinců států, přes které projížděl.

33. Soud se proto nemohl ztotožnit s námitkou žalobce, že v jeho případě nebyly splněny podmínky pro uložení zajištění žalobce, či že účelu zajištění bylo možno dosáhnout mírnějšími prostředky. Soud naopak musí přitakat žalované, že v daném případě by nebylo uložení mírnějších opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců namísto zajištění účelné, ani možné. V případě žalobce byl a je pravděpodobné, že by mírnější opatření neplnil a z České republiky by pokračoval dál, do jiné členské země EU, čímž by mohlo dojít k ohrožení realizace jeho správního vyhoštění.
34. Soud tedy shrnuje, že v případě žalobce nebyly ze zcela konkrétních a přezkoumatelně uvedených důvodů shledány podmínky pro uložení jiných, mírnějších opatření, než je zajištění, a zajištění bylo stanoveno na dobu v rámci zákonem i směrnicí stanoveného rozmezí, a to na nejnutnější dobu s ohledem na kvalifikovaný a přezkoumatelným způsobem uvedený časový odhad kroků nezbytných k dosažení cíle zajištění, tj. správního vyhoštění žalobce. I tato námitka je tak dle názoru soudu nedůvodná.
35. Pokud jde o samotné prodloužení zajištění, soud si je vědom určitých potíží při obstarávání cestovních dokladů v projednávaném případě, avšak tyto nebyly způsobeny žalovanou. Zákon s takovou situací výslovně počítá v § 125 odst. 2 písm. c) [viz také čl. 15 odst. 6 písm. b) návratové směrnice a rozsudek SDEU ze dne 5. 6. 2014 ve věci C-146/14 PPU, Bashir Mohamed Ali Mahdi, body 75–85]. Žalovaná i tak sice nemůže rezignovat na konkrétní posouzení realizovatelnosti správního vyhoštění, nicméně v souzené věci toto provedla v dostatečné míře, a to zejména na str. 6 žalobou napadeného rozhodnutí, kdy na něj lze v podrobnostech odkázat. Z e-mailové komunikace mezi žalovanou a Velvyslanectvím Libanonské republiky ze dne 22. 2. 2022 vyplývá, že se již podařilo ověřit totožnost žalobce, a tudíž lze žalobci vydat náhradní cestovní doklad pro jeho návrat do Libanonu, pročez je celkem pravděpodobné, že v době prodloužení zajištění bude možné správní vyhoštění žalobce realizovat.
36. Lze jen vyzdvihnout, že žalovaná v daném řízení postupovala aktivně, když se periodicky dotazovala na stav ověření totožnosti žalobce u Velvyslanectví Libanonské republiky, skutečnost že není možné určit dobu, po kterou bude probíhat ověřování totožnosti žalobce příslušnými orgány v Libanonu, předpokládá, jak uvedeno shora, již samotný zákon v ust. § 125 odst. 2 písm. c), který umožňuje prodlužovat dobu zajištění nad zákonem stanovené maximum v případě, kdy i přes řádné úsilí policie dochází k prodávám ze strany třetích zemí. V daném případě je tedy zcela oprávněný postup žalované, která dále prodlužuje dobu zajištění, protože příslušné orgány v Libanonu mu neposkytují dostatečně rychlou součinnost k ověření totožnosti žalobce. Nicméně aktuálně byla totožnost žalobce ověřena, bude mu vydán náhradní cestovní doklad a bude tedy možné správní vyhoštění realizovat v době dalšího prodloužení zajištění.

37. K informaci žalobce o tom, že jeho manželka v současnosti pomáhá ukrajinským uprchlíkům na hranici s Polskem, lze uvést pouze tolik, že tato skutečnost nemá bez dalšího žádný vliv na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí.
38. Vzhledem k tomu, že žalobce v žalobě žádné další konkrétní námitky proti dalšímu prodloužení svého zajištění neuplatnil, neměl soud dalšího podkladu k tomu, aby se mohl věcně a podrobně vyjádřit k obsahu napadeného rozhodnutí či k postupu správního orgánu. Jak již soud uvedl výše, při přezkumu rozhodnutí správního orgánu vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Současně soud přezkoumává napadené v rozhodnutí pouze v mezích uplatněných žalobních bodů. V tomto ohledu proto může soud toliko obecně vyslovit, že napadené rozhodnutí splňuje obecné požadavky na přezkoumatelnost odůvodnění, včetně odůvodnění nemožnosti využití mírnějších opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců obsažené zejména na str. 5 napadeného rozhodnutí. Žalovaná se přitom dostatečně zabývala konkrétními okolnostmi případu žalobce, aby si učinila závěr o zákonnosti dalšího prodloužení jeho zajištění, a tento svůj závěr přezkoumatelným způsobem též odůvodnila.
39. Městský soud v Praze tak tedy uzavírá, že žalovaná řádně odůvodnila naplnění zákonných podmínek pro zajištění žalobce a následně i to, z jakých důvodů přistoupila k prodloužení zajištění i jeho dalšího prodloužení. Žalovaná vycházela z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, zabývala se individuální situací žalobce a posoudila konkrétní okolnosti jeho případu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné, srozumitelné, přezkoumatelné a splňuje požadavky na něj kladené platnou právní úpravou.

VII. Závěr a náklady řízení

40. Ze všech shora uvedených důvodů zdejší soud neshledal žalobu důvodnou, když současně neshledal v postupu žalovaného žádná vážná pochybení či jiné deficity, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 24. března 2022

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce